

Επτά σημεία για την πολεμική προετοιμασία του Ελληνικού κράτους και λίγα λόγια για το μπλοκάρισμά της

1) Η ένταση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας

Πάνε δεκαετίες τώρα που η λέξη “προκλητικότητα” συνοδεύεται από το “τουρκική” παίζει συχνά-πυκνά στα Ελληνικά ΜΜΕ. Αυτή η φράση έχει γίνει κτήμα του συνόλου της ντόπιας αστικής τάξης και του πολιτικού της προσωπικού, έχει εμπεδωθεί στο συλλογικό νου ως κάτι δεδομένο, έχει αναπαραχθεί και από οργανώσεις της εργατικής τάξης με αναφορά στο χώρο της αριστεράς. Θα εξηγήσουμε πολύ συνοπτικά παρακάτω το σε ποιο βαθμό είναι αληθής μία τέτοια διαπίστωση, αξίζει όμως από την αρχή αυτής της εκδήλωσης να ξεκαθαρίσουμε πως, ασχέτως με το βαθμό εγκυρότητάς της, αυτό που εξυπηρετεί η επανάληψή της, είναι ξεκάθαρο: Είναι η από τα πάνω προσπάθεια για εθνική συνοχή που αποζητά την από τα κάτω συναίνεση στην εκμετάλλευση μπροστά στο κίνδυνο μίας εξωτερικής απειλής. Είναι η δικαιολόγηση υπέρογκων δαπανών για πολεμικό εξοπλισμό. Είναι η προετοιμασία μας για περαιτέρω θυσίες, ακόμα και μαζικούς θανάτους νέων ανθρώπων σε πολεμικά επεισόδια. Είναι το άλλοθι του ελληνικού κεφαλαίου για να περάσει ως λογικές τις δικές του επιδιώξεις, αλλά και τα δικά του εγκλήματα.

Τι έχουμε σήμερα λοιπόν; Με μια πρώτη ματιά είναι εμφανής η διαμάχη των δύο κρατών, αφού δεν έχουν σταματήσει να επιδίδονται σε ένα καθημερινό πόλεμο ανακοινώσεων σε “παιδικό” κλίμα, προωθώντας ο καθένας από τη μεριά του τα “δικαία” της πατρίδας του που καταστρατηγούνται. Αυτό το κλίμα συνοδεύεται βέβαια και από πολύ συγκεκριμένες κινήσεις που θα δούμε σε πολύ λίγο. Πίσω από την τραγελαφική αυτή κατάσταση, που φυσικά συνοδεύουν με τη σειρά τους τα μίντια αναφέροντας όλο και πιο συχνά ακόμα και την πιθανότητα πολέμου -με τον υπουργό άμυνας να το δηλώνει ξεκάθαρα λίγες μέρες πριν-, δε κρύβεται τίποτα άλλο από τα υλικά συμφέροντα του κάθε κράτους (οικονομικά, στρατιωτικά, πολιτικά). Μιλώντας για συμφέροντα, για να μη γενικολογούμε, μιλάμε στην ουσία για την αύξηση των κερδών της μίας ή της άλλης αστικής τάξης αλλά και των ισχυρών συμμάχων τους, που τη συγκεκριμένη περίοδο κινούνται γύρω από τις ήδη υπάρχουσες ή μέλλουσες εξορύξεις υδρογονανθράκων, την αποθήκευση, τη μεταφορά και την πώλησή τους σε μία Ευρώπη που διψάει για ενέργεια. Σημαντικό πάντως είναι να αναφέρουμε πως τα τελευταία χρόνια, και όσο τα δύο κράτη δίνουν τις μάχες τους για τη θέση που θα έχουν όταν έρθει η ώρα της συζήτησης για τις ΑΟΖ και τη συνεκμετάλλευση του φυσικού αερίου της περιοχής, συνεργάστηκαν και συνεργάζονται ακόμη σε μία σειρά ζητημάτων, και όχι μόνο οικονομικών. Οι κοινές ασκήσεις ενάντια στους μετανάστες και η συνεργασία για τις απελάσεις, αλλά και η πλήρης συνεργασία γύρω από θέματα “τρομοκρατίας” με εκδόσεις αγωνιστών και απαγωγές τους από μυστικές υπηρεσίες δείχνουν πως μπροστά στον εσωτερικό εχθρό οι αστοί μπορούν να παραμερίσουν τις όποιες διαφορές τους.

2) Τουρκικές παραβιάσεις και ΑΟΖ

Αναφέραμε προηγουμένως αυτή την περιβόητη τουρκική προκλητικότητα. Σε προηγούμενη προσούρα μας, που μπορείτε να βρείτε στο site μας, και την οποία είχαμε εκδώσει μαζί με τον Πυρανθό και την Terra, είχαμε αναλύσει επαρκώς το παράδοξο του Αιγαίου. Η Ελλάδα είναι το μοναδικό, και το μοναδικό, κράτος που η έκταση του εναέριου χώρου του δε συμβαδίζει με την έκταση των χωρικών του υδάτων. Όταν τα δεύτερα παραμένουν 6 ν.μ. ο ελληνικός εναέριος χώρος βρίσκεται στα 10. Αυτό βέβαια δεν αναγνωρίζεται ούτε από τους συμμάχους μας στο ΝΑΤΟ, οπότε σε κοινές ασκήσεις η Ελλάδα δέχεται ως δεδομένο πως η έκταση του εναέριου χώρου της εναρμονίζεται με τα χωρικά της ύδατα. Προφανώς όχι όλες, αλλά τις περισσότερες φορές που ακούμε λοιπόν για παραβίαση του εναέριου χώρου της Ελλάδας, αυτό που συμβαίνει είναι ότι μαχητικά της Τουρκίας περνάν σε αυτό το διάστημα των 4 ν.μ. προφανώς για να αμφισβητήσουν την ελληνική πρωτοτυπία. Αυτό ως μικρό παράδειγμα για να καταλάβουμε λίγο το τι ακούμε κάθε μέρα στα δελτία των ειδήσεων και το τι συμβαίνει στην πραγματικότητα. Πάμε τώρα στις ΑΟΖ...

Βασική επιδίωξη κάθε κράτους του αποτελεί ο έλεγχος των περισσότερων δυνατών ενεργειακών πηγών, πόσο μάλλον όταν η ανάγκη της Ευρώπης για ενέργεια αυξάνεται, και ακόμη περισσότερο όταν υπάρχουν καλές πιθανότητες να βρεθούν σημαντικά κοιτάσματα υδρογονανθράκων στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο. Κάπως έτσι στις διαμάχες Ελλάδας και Τουρκίας για το καθεστώς στο Αιγαίο, για τα χωρικά ύδατα και τον εναέριο χώρο έχουμε την τελευταία δεκαετία την όλο και πιο έντονη σύγκρουση για τον καθορισμό της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης της κάθε χώρας, μια θαλάσσια περιοχή στην οποία ένα κράτος έχει κυριαρχικά δικαιώματα αλλά όχι πλήρη κυριαρχία, μια συνθήκη που αφορά βασικά την εκμετάλλευση όλων των φυσικών πόρων της συγκεκριμένης περιοχής. Καμία από τις δύο χώρες δεν είχε μέχρι πρόσφατα ορίσει ΑΟΖ, μια διαδικασία που αφενός μπορεί να γίνει μονομερώς, αλλά συνήθίζεται να γίνεται σε συνεννόηση με τους γείτονες, κάτι που η Ελλάδα έχει κάνει ήδη με Αίγυπτο, Κύπρο, Ιταλία, Αλβανία.

Οι προτάσεις των 2 χώρων για την οριοθέτηση της ΑΟΖ έρχονται σε σύγκρουση, καθώς από τη μία η πρόταση της Ελλάδας διασφαλίζει το Αιγαίο για εκείνη και αποκλείει την Τουρκία από τις θάλασσες της Μεσογείου, και από την άλλη η πρόταση της Τουρκίας διασφαλίζει το μισό Αιγαίο για την ίδια και θέλει να οριοθετήσει την ΑΟΖ της με τη Λιβύη αγνοώντας την ύπαρξη των ελληνικών νησιών σε αυτό το σύνορο. Το αποτέλεσμα των προτάσεων αυτών είναι η άρνηση και των δύο χωρών να προσφύγουν στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης, αφού η λύση που θα τους προτεινόταν δεν θα ανταποκρινόταν στα ολικά συμφέροντα καμιάς. Λογικά ένα διεθνές δικαστήριο ίσως να κάλυπτε λίγο περισσότερο τις επιδιώξεις της Ελλάδας για το Αιγαίο αλλά προφανώς δε θα στερούσε πρόσβαση σε ΑΟΖ σε μία χώρα με τεράστια ακτογραμμή και πληθυσμό 80 εκατομμυρίων για ένα νησί όπως το Καστελόριζο. Και οι δύο χώρες κάνουν τις δικές τους κινήσεις και κλείνουν συμφωνίες με διαφορετικές εταιρείες κολοσσούς, προσβλέποντας και στη στήριξη των κρατών που εδρεύουν αυτές οι εταιρείες, οι οποίες σε άλλα γεωγραφικά σημεία μπορεί να συνεργάζονται με ένα κράτος με το οποίο σε κάποια άλλα έχουν αντιτιθέμενα συμφέροντα.

Έχει δε ιδιαίτερη σημασία να αναφέρουμε πως το περιβόητο διεθνές δίκαιο της Θάλασσας είναι μία συνθήκη που η Ελλάδα επικαλείται, αλλά που η Τουρκία όπως και μία σειρά από άλλα κράτη, ανάμεσα τους και οι ΗΠΑ, δεν έχουν αναγνωρίσει.

3) Είναι ο EastMed επιθετική κίνηση;

Η απάντηση είναι ναι. Η Ελλάδα θέλει να εδραιώσει την γεωπολιτική της θέση και να αναπτύξει τη στρατηγική της στην ανατολική Μεσόγειο και έτσι έρχεται να της λύσει τα χέρια ο αγωγός φυσικού αερίου EastMed, που υπογράφηκε στις 2 Ιανουαρίου του 2020 από το Ισραήλ και την Κύπρο, μία συμφωνία που στηρίζει τόσο η Αίγυπτος, μια συμφωνία που προμοτάρουν οι ΗΠΑ. Με το πρόσχημα της βελτίωσης της ποιότητας ζωής των πολιτών τους, οι τρεις χώρες έρχονται να καλύψουν τις απαιτήσεις της ΕΕ, που αδημονεί να διακόψει τη μεταφορά φυσικού αερίου από τη Ρωσία, με μόνη εξαίρεση τη στάση της Γερμανίας, της οποίας τα ενεργειακά συμφέροντα φαίνεται να συγκλίνουν με αυτά της Ρωσίας, καθώς προμηθεύεται φτηνό φυσικό αέριο από το Βορρά.

Σε ένα ξεκάθαρο παιχνίδι οικονομικών και γεωπολιτικών συμφερόντων που κλείνει τα μάτια και τα αυτιά στα προβλήματα των μεταναστών, των προλετάρων, του φυσικού περιβάλλοντος, της κοινωνικής πλειοψηφίας που δε θα δει δεκάρα τσακιστή από αυτές τις μπίζνες και των τοπικών κοινωνιών που θα δουν τους τόπους τους να ρημάζουν, ο East Med έρχεται έμμεσα να καθιερώσει το πέταγμα της Τουρκίας έξω από το παιχνίδι της ΝΑ Μεσογείου, όπου η τετραμερής Ελλάδα-Αιγύπτου-Κύπρου-Ισραήλ με προστάτιδα δύναμη τις ΗΠΑ θα επιβάλει το δικό της δίκαιο. Το ίδιο το μεγάλο κόστος του αγωγού, δείχνει ότι σημαίνει πολλά παραπάνω από την μεταφορά φυσικού αερίου από συγκεκριμένα κοιτάσματα που υπάρχουν σήμερα ανοιχτά του Ισραήλ και στα οποία περιττό να αναφέρουμε πως η Παλαιστίνη δεν έχει κανένα δικαίωμα.

4) Η συμφωνία Τουρκίας – Λιβύης είναι επιθετική κίνηση;

Η απάντηση είναι επίσης ναι. Από τη μεριά της Τουρκίας η σωτηρία της για να εμπλακεί στους ενεργειακούς πόρους της Μεσογείου βρίσκεται στη συμφωνία μνημονίου με την κυβέρνηση της Τρίπολης (Λιβύη) που της δίνει χώρο στη Μεσόγειο, με αποτέλεσμα να συμμετέχει εξαναγκαστικά στον EastMed, αλλά και να έχει δικαιώματα στις εξορύξεις υδρογονανθράκων νότια της Κρήτης. Για την επίτευξη αυτού του στόχου η Τουρκία παίρνει θέση στο πλευρό του Φαγιέζ Αλ Σάρατζ, στον εμφύλιο που εξελίσσεται στη Λιβύη.

Στη Λιβύη τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο περίπλοκα, καθώς τόσο οι κόντρες Επi-Total για τα εκεί κοιτάσματα πετρελαίου, όσο και η πολυπλοκότητα του εμφυλίου και της στήριξης της κάθε πλευράς από ξένες δυνάμεις συνεχίζουν να εμπλέκουν τους καταπιεσμένους της Λιβύης σε μία αιματοχυσία διαρκείας. Και αν η Τουρκία στέλνει στρατό, η Ελλάδα δε θα μπορούσε να μην κάνει το ίδιο, με τα χαρακτηριστικά να λαμβάνουν πλέον για τις δύο χώρες διαστάσεις σύγκρουσης σε απομακρυσμένο έδαφος. Η υποδοχή του στρατάρχη Χαφτάρ με τιμές αρχηγού κράτους, η συνομιλία μαζί του σε επίσημο επίπεδο τη στιγμή που δεν είναι παρά ένας στρατιωτικός με ένα κομμάτι του στρατού μαζί του στον εμφύλιο της Λιβύης και δεν κατέχει καμία θεσμική θέση, οι δηλώσεις για αποστολή Ελλήνων στρατιωτών στη Λιβύη, μας βοηθάν να κατανοήσουμε το βάθος, όχι μόνο της σύγκρουσης, αλλά και των επεκτατικών επιδιώξεων της ελληνικής αστικής τάξης, που θέλονται να εκτοξεύσει τη κερδοφορία της, δε διστάζει να εμπλακεί όλο και πιο ενεργά σε συγκρούσεις στο εσωτερικό άλλων κρατών.

Την ίδια στιγμή, οι συμμαχίες και οι οικονομικές συμφωνίες αλλάζουν μέσα σε ελάχιστες μέρες και έτσι έχουμε πλέον την επαναπροσέγγιση Ιταλίας – Τουρκίας μέσω της ENI, που οι κακές γλώσσες τη θέλουν να στέλνει συστημένο γεωτρύπανο τουρκικών συμφερόντων σε πιθανό κοιτάσμα που ερευνούσε η ίδια παλιότερα στην ΑΟΖ που η Κύπρος έχει ανακηρύξει μονομερώς, κίνηση που επίσημα αμφισβητείται και από την Ελλάδα, αλλά και κίνηση που στέκεται αρκετή για να δεθούν παραπάνω οι σχέσεις των ΕΛΠΕ με την Total, της Ελλάδας με τη Γαλλία.

5) ΕΛΛΑΣ – ΓΑΛΛΙΑ - ΛΕΗΛΑΣΙΑ

Από το 2017 το γαλλικό κράτος είχε στείλει αρκετές φορές ναυτικές στρατιωτικές δυνάμεις να υπερασπιστούν τα πλοία - γεωτρύπανα της Total στα ανοιχτά της Κύπρου, ενώ έχουν πραγματοποιηθεί κοινές ναυτικές ασκήσεις Κύπρου-Ιταλίας-Ελλάδας στην περιοχή, με πιο πρόσφατη αυτή του Δεκέμβρη του 2019, με σαφές μήνυμα υπεράσπισης των οικοπέδων που έχουν αναλάβει η ιταλική Επi και η γαλλική Total. Τον Απρίλιο του 2018 είχε συμφωνηθεί, αλλά δεν προχώρησε, και η αγορά με leasing δύο φρεγατών ανοιχτής θάλασσας από την Ελλάδα.

Το 2019, η Ελλάδα παραχώρησε για έρευνα και πιθανή εξορυκτική δραστηριότητα (ακόμα κι αν δεν έχει ορίσει τη δική της ΑΟΖ) τα οικόπεδα νοτιοδυτικά της Κρήτης στα ΕΛΠΕ του Λάτση, στην βορειοαμερικάνικη Exxon Mobile και στην Total, ενώ στην τελευταία έχουν παραχωρηθεί σε σύμπραξη με τα ΕΛΠΕ και οικόπεδα στο Ιόνιο πέλαγος. Είναι λοιπόν επόμενο οι οικονομικές αυτές συμφωνίες να θωρακιστούν και στρατιωτικά, όπως έγινε και με την Κύπρο. Έχουμε λοιπόν εδώ και λίγες μέρες το ταξίδι της ελληνικής φρεγάτας “Σπέτσαι” στην Μεσόγειο, όπου και συνοδεύει από την Τουλόν της Γαλλίας ως τη Μέση Ανατολή το γαλλικό αεροπλανοφόρο “Σαρλ ντε Γκωλ”, το οποίο θα συμμετέχει “τύποις” σε αποστολή κατά του Isis, ενώ όπως όλα δείχνουν το ελληνικό πολεμικό πλοίο θα ενισχύσει και τις “ειρηνευτικές” αποστολές των Γάλλων που θα περάσουν να υπερασπιστούν τα συμφέροντα της Total από όλα τα φιλέτα της περιοχής: Λιβυκό πέλαγος, ΝΑ Μεσόγειος και θαλάσσια περιοχή γύρω από την Κύπρο, αλλά και Περσικός κόλπος.

Δε χρειάζεται να μιλήσουμε και πολύ για αυτού του είδους τις ειρηνευτικές αποστολές των πρώην αποικιοκρατών σε όλο τον κόσμο, τη στιγμή που είναι οι ίδιοι που χρηματοδοτούν τα κάθε λογής ISIS για να παρουσιαστούν αργότερα ως εγγυήτριες δυνάμεις και να πλατυσκολογήσουν σε όλο τον πλανήτη. Ούτε βέβαια να αναλύσουμε ιδιαίτερα το πώς οι ίδιοι πατριώτες που νιώθουν περηφάνια για το ότι ο ελληνικός στρατός είναι όλο και πιο ενεργός σε πολεμικές επιχειρήσεις του “πολιτισμένου” δυτικού κόσμου που εκτός από θάνατο και καταστροφή γεννάν και προσφυγιά, είναι οι ίδιοι που αργότερα θα κανιβαλίζουν τους πρόσφυγες, που τρέξαν να γλιτώσουν από τις βόμβες που ρίχνουν τα αεροπλάνα που φέρουν αεροπλανοφόρα όπως το Σαρλ ντε Γκωλ. Αρκεί ίσως να τους πούμε το εξής: “ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙ ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ.”

6) Η ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΗΠΑ

Με τον Δένδια να δηλώνει χωρίς καμία ντροπή πως αυτή η συμφωνία θα φέρει την ειρήνη στην περιοχή και το ΣΥΡΙΖΑ να λέει απλά πως πρέπει οι ΗΠΑ να πάρουν πιο ξεκάθαρη θέση στο πλευρό της Ελλάδας στον ανταγωνισμό με την Τουρκία, ως προαπαιτούμενο για να την ψηφίσει, στις 30 Ιανουαρίου ήρθε για ψήφιση στη βουλή η νέα συμφωνία “ύμνος στον πόλεμο και το μιλιταρισμό” μεταξύ των δύο χωρών, που είχε προσχεδιαστεί ήδη από τον Οκτώβρη του 2019. Τι προβλέπει η συμφωνία;

Την αναβάθμιση της παρουσίας του στρατού των Η.Π.Α. στη **Σούδα** και τη λειτουργία της ίδιας της ΝΑΤΟικής βάσης, τη παρουσία drones στη **Λάρισα**, ελικοπτέρων στο **Στεφανοβίκειο**, στρατιωτικών μονάδων που κινούνται προς τη Ρωσία στην **Αλεξανδρούπολη**, ιπτάμενων κατασκόπων στο **Άκτιο** και πυρηνικών στον **Άραξο**, αεροπλανοφόρων στο **Μαράθι** της Κρήτης χωρίς αναγκαστικά να υπάγονται σε ΝΑΤΟϊκή δύναμη/άσκηση όπως χρειάζεται μέχρι σήμερα, ενώ θωρακίζει την παρουσία δυνάμεων στην **Ανδραβίδα**, στην **Καλαμάτα**, στο **Κιλκίς**, στη **Θεσσαλονίκη**, στην **Αθήνα** και προαναγγέλλει νέες βάσεις σε **Σύρο**, **Κάρπαθο**, **Κάλυμνο** και όπου αλλού κρίνουν οι ΗΠΑ ότι χρειάζονται ορμητήριο για τις επιχειρήσεις τους. Η συμφωνία αυτή, δε, μετατρέπεται σε αορίστου χρόνου και δε θα χρειάζεται συζητήσεις για την επέκταση της ανά χρονικά διαστήματα (όπως συνέβαινε ως τώρα), ενώ συμφωνείται και η “έκτακτη” φιλοξενία δυνάμεων σε περίπτωση που χρειαστεί.

Στον αντίποδα, η Ελλάδα περιμένει στήριξη (και στρατιωτική) στον ανταγωνισμό της με την Τουρκία, επενδύσεις και νέες εμπορικές και ενεργειακές συμφωνίες, ενώ μέσω της συμφωνίας επιτυγχάνεται και η αγορά όπλων από τις βορειοαμερικάνικες βιομηχανίες.

Την ίδια στιγμή όλο και πυκνώνουν οι ανεπίσημες -ακόμα- συζητήσεις για παρουσία μονάδας ταχείας επέμβασης των Η.Π.Α. στην Ελλάδα, κάτι που η Κύπρος στις αρχές του χρόνου ανήγγειλε και επίσημα, ενώ στην Κρήτη φιλοξενείται και πυρηνοκίνητο υποβρύχιο, κάτι που μετά τη συμφωνία θα μπορεί να αποκτήσει μονιμότητα.

Ταυτόχρονα, στρατιωτική άσκηση με την ονομασία “Μέγας Αλέξανδρος” θα πραγματοποιηθεί τις επρχόμενες μέρες με συμμετοχή της Γαλλίας, των Η.Π.Α. και της Ελλάδας, και η οποία θα περιλαμβάνει κατάληψη του νησιού Άγιος Ευστράτιος.

Μη ξεχνάμε ότι την ίδια περίοδο, οι ΗΠΑ έχουν ουσιαστικά περικυκλώσει τη Ρωσία, έχουν εξαπολύσει έμμεσες και άμεσες επιθέσεις στο Ιράν, συμμετέχουν ενεργά στον εμφύλιο της Λιβύης και έχουν βάσεις ή ενεργή συμμετοχή σε πολλές εστίες έντασης και πολέμου στον κόσμο. Εδώ αξίζει να αναφέρουμε πως όχι μόνο δεν υποτιμάμε τις ευρύτερες ενδοιμπεριαλιστικές συγκρούσεις μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας και άλλων “μεγάλων δυνάμεων”, τουναντίον τις θεωρούμε άμεσα συνδεδεμένες με τις περιφερειακές συγκρούσεις αλλά και πιο συγκεκριμένα με τα ελληνοτουρκικά. Είναι για λόγους έκτασης της εκδήλωσης το ότι επιλέγουμε σήμερα να μην αναλύσουμε παραπάνω αυτό το θέμα. Και συνεχίζουμε:

7) Και με την μπίζα των όπλων τι γίνεται;

Με ήδη συμφωνημένη την αναβάθμιση των F-16, Ελλάδα και Η.Π.Α. βάζουν όλο και πιο επιτακτικά στο τραπέζι το ζήτημα των F-35, με το κάθε ένα να κοστίζει 100 εκατομμύρια ευρώ, ενώ ίσως έχει σημασία να αναφέρουμε πως το συγκεκριμένο αεροπλάνο είναι σχεδιασμένο για επιθετικό πόλεμο. Ταυτόχρονα, με την Ελλάδα να αναλαμβάνει μόνο το κόστος μεταφοράς, θα παραχωρηθούν από τις Η.Π.Α. 1000 τεθωρακισμένα M-117, ενώ η Ελλάδα παραμένει ανοιχτή και στην αγορά πλοίων και τεθωρακισμένων από την Ευρώπη, αλλά και UAV από το Ισραήλ. Περιττό να αναφέρουμε πως πέρα από τα δισεκατομμύρια που κοστίζει η αγορά νέου πολεμικού εξοπλισμού, σε δισεκατομμύρια ανέρχεται και η συντήρησή ή η -υποχρεωτική πολλές φορές- αναβάθμισή του.

Τέλος, έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον να σημειώσουμε πως, τη στιγμή που η Σαουδική Αραβία έχει κομβικό ρόλο στον εμφύλιο και στις σφαγές στην Υεμένη, η Ελλάδα επιλέγει να της πουλήσει πυραύλους Patriot, αποστέλλοντας μάλιστα και εκεί δυνάμεις του Ελληνικού στρατού. Ένα ακόμη σημείο της γης, όπου ο ελληνικός καπιταλισμός στέλνει τους αναλώσιμους περιμένοντας κέρδη ή/και ανταλλάγματα.

**ΘΑ ΦΕΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΠΙΣΩ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ:
ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΑΣ ΤΗ ΧΩΡΑ!**

Σίγουρα για τα παραπάνω γεγονότα θα υπάρχουν πολλές αναγνώσεις. Άλλοι θα βλέπουν πλήρη εξάρτηση της ελληνικής αστικής τάξης που άγεται και φέρεται ανάλογα με τις ορέξεις των Η.Π.Α. και άλλοι θα βλέπουν την Ελλάδα έτοιμη για τις δικές της επεκτατικές περιπέτειες. Για εμάς τα πράγματα είναι λίγο πιο περίπλοκα. Η ελληνική αστική τάξη έχει δικιά της στρατηγική,

εδώ και δεκαετίες επεκτατική προς τα Βαλκάνια τα οποία έχει λεηλατήσει, στρατηγική όμως που προϋποθέτει την αποδοχή, τη συνεργασία και τη ταύτιση συμφερόντων με ακόμη μεγαλύτερους παίκτες.

Η Ελλάδα διαλέγει ποια ιμπεριαλιστικά συμφέροντα θα ακολουθήσει, ελπίζοντας να έχει τους καλύτερους δυνατούς όρους στον ανταγωνισμό με την Τουρκία και στη μερίδα που θα πάρει από την ενεργειακή μπίζνα της ΝΑ Μεσογείου. Δεν είναι αθώα, δεν της αρκεί η δικιά μας εκμετάλλευση και για αυτό φτάνει σε σημείο να χωθεί στα εσωτερικά τρίτων κρατών όπως η Λιβύη. Δεν είναι πόνι, αλλά δε μπορεί να εκπληρώσει τα επιθετικά της σχέδια αν δεν μετατρέψει τον ελλαδικό χώρο σε μία απέραντη βάση των Η.Π.Α. και του ΝΑΤΟ, αν δεν αγοράσει όσα όπλα της ζητήσουν να αγοράσει οι σύμμαχοι, αν δε δώσει σε συγκεκριμένες εταιρείες τα θαλάσσια οικόπεδα.

Το ότι κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και από την άλλη πλευρά του Αιγαίου, προφανώς μπορούμε και οφείλουμε να το αναλύουμε αλλά δε θα πρέπει να γίνεται δικιά μας σημαία, αν και δικιά μας σημαία μπορεί να γίνει ο πόλεμος που από κοινού έχουν ήδη κηρύξει στους μετανάστες οι κατά τα άλλα ανταγωνιστές Έλληνες και Τούρκοι πολιτικοί, επιχειρηματίες, μπάτσοι και караβανάδες. Δικιά μας σημαία μπορεί και πρέπει να γίνει ότι ένας πιθανός πόλεμος μεταξύ Ελλάδας – Τουρκίας θα είναι άδικος και από τις δύο πλευρές, θα φέρει βαρβαρότητα και θάνατο για τους πληθυσμούς και των δύο χωρών, οι οποίοι δεν έχουν κανένα συμφέρον να χύσουν το αίμα τους για τυφλά σημεία στη μέση της θάλασσας που θα φέρουν δισεκατομμύρια για το κεφάλαιο, φυσική καταστροφή και περισσότερη εκμετάλλευση για τους προλετάριους. Ξεκαθαρίζουμε όμως:

Όπως οι καταπιεσμένοι στην Τουρκία έχουν ανάγκη και καθήκον να τσακίσουν πρώτα τον Ερντογάν και την τούρκικη αστική τάξη, μία σκληρή μάχη που δίνεται στην Τουρκία με πολύ κόστος για το εργατικό και το επαναστατικό κίνημα εδώ και δεκαετίες, εμάς δουλειά μας είναι πρώτα να αναδείξουμε τα εγκλήματα και τις πολεμικές κινήσεις της δικής μας πλευράς, να παλέψουμε εναντίον των ντόπιων εκμεταλλευτών μας αλλά και των συμμάχων τους και να τους τσακίσουμε.

Γιατί δικιά μας δουλειά είναι η σύσφιξη των σχέσεων των εκμεταλλεόμενων των δύο κρατών, η προλεταριακή και κοινωνική αλληλεγγύη πέρα από τα σύνορα και με σκοπό την κατάργησή τους, ο κοινός αντιπολεμικός και αντιιμπεριαλιστικός αγώνας και η αποδόμηση των εθνικών μύθων και των μεγάλων ιδεών της δικιάς μας πλευράς.

Γιατί δικιά μας δουλειά είναι η όξυνση της πάλης στο εσωτερικό της χώρας μας ενάντια στον εθνικισμό, ενάντια στην εκμετάλλευση, τις διακρίσεις και τις ανισότητες, ενάντια στο πολιτικό και οικονομικό σύστημα που, προετοιμαζόμενο για νέες κρίσεις και πολέμους, επιβάλλει με την καταστολή μία απέραντη σιωπή.

Γιατί δικιά μας δουλειά είναι το να μιλήσουμε χωρίς φόβο για την -ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ- παρουσία στρατιωτικών δυνάμεων των Η.Π.Α. και του ΝΑΤΟ στην Ελλάδα, χωρίς να αναπαράγουμε εθνικές αφηγήσεις, κάνοντάς το μέσα από μία ξεκάθαρη ΤΑΞΙΚΗ και ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΣΚΟΠΙΑ.

Γιατί οι εξωτερικές περιπέτειες του ελληνικού κράτους, προϋποθέτουν τον ιμπεριαλισμό στο εσωτερικό της χώρας, προϋποθέτουν τα υπέρογκα έξοδα για όπλα τη στιγμή που είμαστε εκατομμύρια όσοι ζούμε γύρω από το όριο της φτώχειας, προϋποθέτουν τις παραδειγματικές διώξεις των ολικών αρνητών στρατεύσης, τις συζητήσεις για αύξηση της θητείας, τις όλο και πιο συχνές πολεμικές ασκήσεις, την ακόμα πιο έντονη προπαγάνδα στα σχολεία και στις τηλεοράσεις που προετοιμάζουν, σε περίπτωση που χρειαστεί, το κρέας για τα κανόνια των επόμενων χρόνων.

Με τον παγκόσμιο καπιταλισμό να οδηγείται σε νέες κρίσεις και την απληστία όλων των κρατών και των αστικών τάξεων δεδομένη, ο πόλεμος που έχει εξαπλωθεί σε μεγάλο μέρος της λεκάνης της Μεσογείου, σε χώρες της Αφρικής και της Ασίας, είναι ένα ενδεχόμενο που ακόμα κι αν δεν έρθει, υπάρχει. Υπάρχει και προϋποθέτει συγκεκριμένη προετοιμασία, ιδεολογική, οικονομική, στρατιωτική από τα κράτη.

Αν λοιπόν πρώτο μας μέλημα είναι η οργάνωση της προλεταριακής αντεπίθεσης μέσα στη χώρα μας, που θα αναγκάσει και τους αστούς να γυρίσουν το βλέμμα τους στα μετόπισθεν, δεύτερο μέλημα και ανάγκη μας είναι η προσπάθεια για την οικοδόμηση ενός αντιπολεμικού και αντιιμπεριαλιστικού κινήματος με πλατιές κοινωνικές ρίζες, με διεθνιστικές επαφές και προσανατολισμό, σε αλληλεπίδραση με άλλους αγώνες όπως χαρακτηριστικά μπορεί να συμβεί με τα κινήματα ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων.

Ένα κίνημα που θα πει περήφανα αυτό το περίφημο “ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΑΜΕ” αλλά κάνοντας ένα βήμα παραπάνω θα μπλοκάρει κάθε πολεμική δραστηριότητα, κάθε ιμπεριαλιστική επιδίωξη, κάθε εθνικιστική και ιμπεριαλιστική κίνηση, και θα δομήσει την εναλλακτική για την περιοχή και όλη την ανθρωπότητα: Την εναλλακτική του πολέμου απέναντι στον πόλεμο, του ταξικού πολέμου, του πολέμου για την κοινωνική απελευθέρωση, του πολέμου για την νίκη της ειρήνης, για τη νίκη της ζωής.

Συλλογικότητα αναρχικών από τα ανατολικά,

Φλεβάρης 2020